

I.

Časné ráno toho dne bylo přesně takové, jak červencové ráno má být. Obloha vyžehlená, slunce ještě nevysrklo noční rosu a tráva voněla létem.

S prvním úderem zvonu nedalekého kostela vyšel z malostranského domu, který snad pamatoval ještě boj Švédů se studenty na Karlově mostě, starý pán. Přesněji – byl vláčen čímsi, co se jen při značné dávce fantazie podobalo psovi a co starý pán nazýval speciálním ochráncem osamělých mužů, zvláště pak vdovců s vlastním 1 + 1 zn. KAMPA.

„No tak, Čerte, nedělej, že pospícháš do kostela, čerty tam nepouštějí,“ domlouval psovi, zatímco druhou rukou zápasil s dubovými dveřmi.

„Neměl jste ho tak pokřtít, pane účetní,“ ozval se za ním dívčí hlas. „Takhle se nedostane do nebe.“

„Co by si tam beze mě počal, Soničko? Čerte, necháš toho!“

Čert se s radostným máváním ocasem, vhodným spíše k umetání tenisových kurtů, sápal po dívčině kabelce pro každodenní mlsek. Soňa mu hodila pár piškotů. „Promiň, Čerte, musím letět, včera jsem přišla pozdě o tři minuty, pane účetní, a kdybyste slyšel tu megeru šéfku. Já tu brigádu nepřežiju.“

„Člověk ani sám neví, co všechno přežije,“ řekl starý pán, ale to už dívčina sukně zavlála kolem rohu posledního domu a klapot podpatků ztišila písčité cestička Kampy. „Buď rád, že jsi pes.“

Vykročili stejnou cestou jako každý den, na konec ulice, kde starý pán odepínal psovi vodítko, aby se proběhl, než půjdou krmit na nábřeží kačeny.

V té chvíli je dostihla vyděšená Sonička.

„Pane účetní, tam leží nějaký chlap...“ ukazovala kamsi za sebe.

„Někdo vyspává opičku,“ hádal starý pán.

„Ne, on – on leží nějak divně...“

Ležel divně a byl mrtvý. „Utíkej volat na policii.“

„Nemůžete vy? Šéfka mě zabije!“

„Někdo tu musí zůstat, než přijedou.“

Soňa se otrásla při pomýšlení, že by měla zůstat sama s mrtvolou, a rozběhla se na náměstí k automatu.

Jen aby ten prevít fungoval... Že mě nenapadlo, aby zavola-la z podniku, peskoval se v duchu starý pán. Tohle by jí přece museli dovolit... Rychle zahnal myšlenku, že Sonička třeba vůbec nešla volat. A nikde živá duše, jako naschvál, jenom ten... ta mrtvá duše.

Starý pán se zahleděl k ústí jediné ulice, kudy mohl přijet policejní vůz, spíš proto, aby se nemusel dívat na mrtvého. Čert se tiskl k jeho noze a tiše kňučel. *A vyli, vyli divnou věc, že je nablízku umrlec...*, vynořily se starému pánovi verše ze školních časů. Už taky blbnu, pokáral se a připnul Čertovi vodítko – pro jistotu. Minuty se nekonečně vlekly.

Vůz (jak to, že civilní, sem je vjezd zakázán?) prudce zastavil, až od kol vylétly spršky písku. Dva muži vyběhli k ležícímu tělu. V televizi taky jezdí detektivové v obyčej-ných autech, uklidnil se starý pán. Čert to vycítil a přestal kňučet.

Starší z těch dvou mužů se opatrně dotkl ruky, jaksi nepa-tričně vyčnívající z rukávu světlého saka.

„Tak to nebyl fór. Zavolej výjezdovku,“ řekl mladšímu a zamířil ke starému pánovi. „Kapitán Kunc. Vy jste ten pan účetní?“

„Bývalý, pane kapitáne, dnes už jen důchodce. Josef Vác-lavík.“

Kapitán to vzal mlčky na vědomí. „Vy jste našel mrtvolu?“

„Ne, to Sonička. Já ji poslal volat.“

Kapitánovi zacukalo v koutcích. *Na Kampě leží mrtvej chlap. Hlídá ho pan účetní.* Cvak. Ani se nestačil zeptat, kdo volá, dokonce ho napadlo, že nějaký vtipálek, ale ten hlas byl tak vyděšený... ačkoli, sehrát se dá všechno.

Kvílení policejní sirény vrátilo Kunce do přítomnosti. Z vozů vyskakovali technici, fotograf ověšený aparáty jako vánoční stromeček, a nakonec se blýskla pleš kulatého mužíka s charakteristickým kufříkem – poznávacím znakem doktorské profese.

„Vem si to na povel,“ zavolal kapitán na mladšího kolegu.

„Hlavně to rychle ohradte.“

V několika minutách vyrostly na trávníku stojánky a červenobílý pás vytvořil zakázané území s mrtvolou uprostřed. Byl nejvyšší čas. Přicházeli pejskaři na obvyklou procházku, zastavovali se tu náhodní chodci, lidé z okolních domů, které zřejmě vzbudila siréna nebo viděli z oken majáčky na střechách policejních vozů. I už několikrát plnoletí muži odložili svůj každodenní běh za udržení nejlepších let na pozdější dobu. Ne že by něco podobného nevidali denně v televizi, ale teď byli při tom a v hospodě bude o čem vyprávět.

„Tak jak to bylo, pane Václavíku?“ pokračoval Kunc v přerušném rozhovoru.

„Z domu jsme vyšli v šest, přesně v šest, Čert mi neodpustí ani minutu. Za chvíli nás doběhla Sonička...“

„To je kdo?“

„Studentka, prvním rokem na filozofii, teď o prázdninách dělá brigádu v bistru na rohu Mostecké. Moc hodné děvče, když jsem na jaře měl chřipku, chodila mi celý týden s Čertem – a on jen tak s někým nejde...“

Taky měřítko, pomyslel si Kunc. „A dál?“

„Hodila Čertovi pár piškotů, jindy mu je dává pěkně po jednom, ale dneska pospíchala, má přísnou vedoucí. My jsme pak šli s Čertem na Kampu a najednou běží Sonička zpátky,

celá vyděšená, že tam – teda tady – leží nějaký chlap, abych šel s ní. Hned jsem poznal, že je mrtvý.“

„Jak? Vy jste s ním hýbal?“

„To jsem nemusel. Já byl, pane kapitáne, ve čtyřiačtyřicátém v Reichu a po každém bombardování jsme vytahovali z trosk mrtvoly. Já poznám mrtvého na první pohled. Tak jsem řekl Soničce, aby vás zavolala, že to tady s Čertem ohlídáme. Oni jsou lidi všelijaký, někteří se nestydějí okrást i mrtvého, a taky aby se neporušily stopy.“

Televizní osvěta... Vlastně, proč ne. Jenže kolik diváků by se zachovalo tak rozumně...

„Pane účetní, vyhodila mě!“ Sonička měla slzy na krajíčku, kde teď sežene brigádu, už před koncem školního roku se něco naběhala...

„A řeklas jí, proč ses opozdila?“

„Jo. A víte, co ona? Prej: ‚Včera jsi zapomněla zavřít okno, dneska jsi našla mrtvolu a zítra potkáš ufony. U mne končíš!‘“

„Tak to vidíte, pane kapitáne,“ rozhořčil se starý pán. „Člověk se zachová jako řádný občan a má z toho jen škodu.“

„No, když chvilku počkáte, slečno,“ usmál se Kunc, „mohli bychom to paní vedoucí vysvětlit spolu. A teď mě, prosím, omluvte.“

Sonička se rozzářila. „Páni, ta bude zírat...“

Fotograf udělal poslední snímek, doktor balil kufřík a otíral si zpocenou pleš. „Lidi by neměli umírat v takovémhle vedru. Aspoň ne venku.“

„Už víš jak?“

„Tentokrát si to netroufám odhadnout, budeš muset počkat na pitvu. Máš kliku, můžu se do toho pustit hned.“

„Co infarkt?“ zkoušel Kunc vytáhnout z doktora aspoň něco.

„Nárok by na něj měl. V tomhle počasí kapou o hodně mladší. Ale něco se mi nezdá...“

Kunc zpozorněl. Kdykoli se jejich doktorovi něco nezdálo, vylezla z toho parádní vražda. „A co?“

„To, jak ležel. Spíš jako by se skulil, než svalil, teda, pokud s ním nikdo nehejbal... A taky ta boule na temeni hlavy, i když ta nemusí se smrtí souviset. No nic, jdu do šití a uvidíme.“ Doktor se namáhavě vsoukal na zadní sedadlo a vůz se s řevem rozjel.

„Tak co máš?“ obrátil se Kunc na mladšího kolegu, nadporučíka Hejnu.

„Doklady, klíče, peněženka, pěkně naditá, takže o loupež asi nešlo, i když...“

Kunc sáhl po peněžence z boxové kůže a probíral se přihrádkami. V první zacinkaly mince, v dalších byly srovnané bankovky, dohromady 950 Kč. Kdo chodí časné ráno na procházku s tolika penězi? V poslední přihrádce byla fotografie tmavovlasé ženy. „Viděls?“

„Ukaž,“ natáhl se Hejna po fotografii. Uznale zamručel. „Doufám, že se s ní v rámci vyšetřování seznámím.“

„Nevěděl jsem, že trpíš na starší ročníky...“

„Zralé hrušky – nejsladší hrušky,“ zubil se Hejna.

Kunc se znovu podíval na datum narození mrtvého. „Zřejmě jeho dcera.“ Hejna porovnal tvář na fotografii s tváří mrtvého. „Po něm teda určitě není.“

Opodál zastavilo černé auto. „Můžem?“

Kunc přikývl. „Doktor už čeká, tak sebou hodte.“ Dva pořízkové naložili mrtvé tělo na nosítka, přikryli plachtou a obratně vsunuli do vozu. Jako chleba do pece, napadlo poněkud nepatříčně Kunce. „Omrkni to u něj v bytě,“ řekl Hejnovi, „já musím ještě něco zařídit.“ Hejna kývl a vyrazil směrem k Újezdu.

— — —

Kapitán galantně otevřel dvířka vozu a Soňa vhupla na přední sedadlo. „Poprvé se vezu v policejním autě, to je bóží...“ Kunc se zasmál. „Tak tohle nám ještě nikdo z našich pasažérů neřekl.“

„Já ale nejsem pachatel,“ ohradila se Soňa. „Ani podezřelá. Nemůžete zapnout sirénu?“

Co by jeden pro pěkné děvče neudělal... Siréna zavyla, majáček svítil a Soňa si blaženě představovala, jak to kapitán té megeře vytmaví. Sympaťák...

Propletli se mezi pulty bistra, kde domorodci chvatně polykali snídani a turisté se domlouvali s personálem hlavně rukama. V zadním rohu na jinak dost nenápadných dveřích varoval nápis – *NEZAMĚSTNANÝM VSTUP ZAKÁZÁN.* A pod ním drobnějšími písmeny *Kancelář.*

Byl to spíš těsný kamrlík s větracím okénkem místo okna, stěny obložené policemi s řadami šanonů. Od papírů na psacím stole zvedla hlavu žena, které už nejméně deset let bylo devětatřicet. Upravená, elegantně oblečená, jen mejkapem mohla víc šetřit.

„Řekla jsem ti snad jasně, že u mě končíš,“ obořila se na Soňu. „A vy,“ přejela Kunce pichlavýma očima, „jestli jste se přišel za ni přimlouvát, zbytečně plýtváte časem. Svým i mým.“

Roťák, odhadl ji Kunc. Vytáhl průkaz a přidržel jej ženě těsně před nosem. „Kapitán Kunc, kriminální policie.“ Tvář pod mejkapem viditelně zbledla. „Slečna Háková,“ pokračoval Kunc úředním tónem, „oznámila policii nález oběti závažného trestného činu. Zachovala se jako správná občanka a já předpokládám, že je to pro vás dostatečná omluva pozdního příchodu.“

„Ale samozřejmě, pane kapitáne,“ proměnil se roťák v pucfleka, „on byl opravdu někdo zavražděnej?“

Kapitán přešel otázku významným mlčením. Žena chápavě kývla – služební tajemství... „Dále vás žádám, abyste

dnes uvolnila slečnu Hákovou na dobu nutnou k dalšímu vyšetřování.“

„Jistě, pane kapitáne, na jak dlouho budete potřebovat,“ div se nerozplynula samou ochotou. „Dnes měla mít ranní, no, nějak to zvládneme...“ sáhla do skříňky pro plášť, aby bylo jasné, že to půjde zvládat ona osobně. „Soničko, jestli chceš přijít zítra na odpolední, když tě čeká tak náročný den...“

Vyzvídáš, ale blbě, ušklíbla se v duchu Soňa. „Ale ne, paní šéfová, já v létě moc ráda brzo vstávám...“

„Chápu, bylo by škoda odpoledne v takovém počasí...“

„Takže jsme domluveni,“ uťal Kunc teď už zbytečný hovor. „Děkuji vám za pochopení.“

„Na shledanou,“ řekla zpěvavě Soňa a i hluchý by v tom slyšel škodolibý jásos. A konsternovaná šéfka nevěřičně sdělila zavřeným dveřím kamrlíku: „Tak ona ta holka opravdu nelhala...“

„Teda vy jste fakt jednička,“ vyhrkla Soňa, sotva vyšli z bistra. „Tááákhle malinká byla, celá velká šéfová...“

„Dal bych si na ni pozor. Každý den se vám nepodaří najít mrtvolu. Tady máte telefon, odpoledne zavolejte a domluvíme se, kdy sepíšeme protokol.“

Soňa nevěřičně vykulila oči. „To jako že mě teď nepotřebujete? Páni! Vyhazov se nekoná, celej den placená flákárna – a pak že každý dobrý skutek musí být po zásluze potrestán.“

II.

Prázdninová Praha jsou vlastně dvě města. Zatímco v centru se davy hlučících turistů přelévají od orloje ke Karlovu mostu, berou útokem Hradčany i staropražské hospůdky, propasírovávají se malostranskými uličkami, šplhají na Petřín

a v babylónii jazyků jen vzácně zazní čeština, předměstí připomínají ospalé maloměsto. Kdo mohl, vyměnil rozpálenou dlažbu za zeď zahrádek či chalup a chat, děti se rozprchly do táborů, k babičkám na venkov nebo s rodiči k moři a město – zdá se – patří důchodkyním, které vyrážejí s kolečkovými taškami do tržnic a nejrůznějších marketů, kde je všechno pohromadě a hlavně lacinější. Výlet na celé dopoledne, ale důchodcovské jízdné je za polovic, od sedmdesáti zdarma a čas už pro ně dávno nejsou peníze. Ulice odpočívají po šílenství prvního prázdninového víkendu.

Velká ručička radničních hodin se líně posouvala od půli k celé, jako by se jí nechtělo v začínajícím vedru šplhat do kopce. Na poloprázdné parkoviště vjela nablýskaná honda; pár škodovek a letitý žigul vypadaly rázem jako chudí příbuzní. Řidič se znechuceně podíval na palubní desku: 7:34.

„Říkal jsem, že jedeme brzo, teď se tu budeme pařit.“

„Člověk má vždycky počítat s nějakým nepředvídaným zdržením,“ pronesla žena na zadním sedadle, která si akademickou čtvrt hodinku obvykle protáhla na dvojnásobek. Kromě rautů, na něž se jí podařilo dostat. Ze švédských stolů mizí nejdřív chlebičky s kaviárem.

„Jdeme ven?“ zeptal se řidič.

„Počkáme v autě, musí tu být každou chvíli,“ rozhodla druhá žena.

„Tak to já vylezu,“ ozvalo se zezadu, „já si musím zapálit. Tak nervózní jsem nebyla ani na vlastní svatbě.“

Nikdo neodpověděl. Čerstvě promováný inženýr Patrik Bauer počítal, kolik otravných hodin musí ještě přežít do odjezdu rychlíku Praha–Mnichov, odkud vyrazí na poslední, tvrdě zasloužené prázdniny. Jeho matka, Alena Bauerová, zaháněla neodbytné vzpomínky na svou první svatbu. Ona v bílém, venkovský kostel nabitý k prasknutí: Slečna učitelka

si bere doktora z Prahy! Mimoděk se usmála: Petr přišel taky na poslední chvíli, vracel se pro kytku. Matka se zlobila: Bílé růže nosí neštěstí... To přišlo až po letech, vlastně čekalo od prvních let manželství, až Patrik doroste.

„Sedíte tu jako v krematoriu...“ Nevěstina svědkyně Irena, uměleckým jménem Desiré (což je – jak tvrdí její bývalý muž – zkratka Dies irae), jako fotografka byla spíš průměrný profík než umělkyně, ale znala správné lidi na potřebných místech a díky alimentům, které vysoudila na svém muži, také fotografovi, vydělávajícím víc než slušně, si žila celkem pohodlně.

Sáhla po druhé cigaretě, ale už si nezapálila. Z hlavní třídy odbočoval na parkoviště stříbrný mercedes. Patrik vytáhl klíčky, zamkl dveře a vyčkával. Alena Bauerová spěchala k mercedesu. Vystoupil z něho jediný muž.

„Kde je Vráťa?“

„On tu není?“ užasl muž.

„Měl přijet s tebou...“ Z ženiny výčitky křičel strach.

„Volal jsem mu před sedmou, že vyjízďím, ale nebral to. Myslel jsem, že spal u tebe.“

Desiré se okamžitě vytrasila s katastrofickým tušením: „Jestli se mu něco nestalo, to vedro, rozčilení... a s jeho srdcem...“

„Prosím tě, nesejčkuj, pořád je ještě čas.“ Ze všech matčinych známých a přítelkyň snášel Patrik Irenu nejméně. Přesněji – nesnášel ji vůbec. „Mami, pojď si sednout do auta.“

Odmítla. „Jedeme k Vráťovi. Tomáši, prosím tě, vyřid' to nějak na radnici. A jestli můžeš, zavez Desiré domů.“

„Dobře, budu pak v kanceláři, jak se něco dozvíš, zavolej. Okamžik, madam,“ kývl k Desiré a zmizel ve dveřích radnice.

„Nemám jet s vámi?“ pokoušela se Desiré využít příležitost být u něčeho tak vzrušujícího. Ale honda už vyjízďela z parkoviště.